

Mededelingen van het Verbond der Vlaamse Academici V.V.A.

11e jaargang - nr. 7
september 1966
verschijnt maandelijks

Sekretariaat: Em. Jacquainlaan 126 Brussel 1. Tel. 02/18.68.20
PR 4292.38.

Bestuur V.V.A.

Prof. em. Dr. C. Heymans, Erevoorzitter
Prof. Dr. W. Opsomer, voorzitter
Dr. K. Goddeeris, 1e ondervoorzitter
Dr. S. Dessers, 2e ondervoorzitter
Lic. H. Aelvoet, sekretaris
Dr. R. de Beule, sekretaris-verslaggever
Lic. E. F. Brieven, penningmeester

Redaktieverantwoordelijken

Lic. P. Mulder, gouv Antwerpen
... , gouv Brabant
Dr. B. Hermans, Campina Academica
Ir. F. Hendrickx, gouv Limburg
Lic. E. De Facq, gouv Oost-Vlaanderen
Dr. K. Goddeeris, gouv West-Vlaanderen

Magistratuur en rechtsonderhorigen

vervolg en slot

Prof. Dr. W. Opsomer

Toestanden in de Hoven van Beroep

Het onderzoek leert verder hoe op het vlak van de werking der Hoven van Beroep, de verhoudingen alweer de onrechtmatigheid in leven houden.

Het Hof van Beroep te Brussel.

Aantal raadsheren	60
Aantal parketleden	30
Griffiers	35

Totaal 125

Het Hof is bevoegd door:	1.419.405	rechtsonderhorigen van de prov. Antwerpen
	1.955.568	rechtsonderhorigen van de prov. Brabant
	1.273.284	rechtsonderhorigen van de prov. Henegouwen

Totaal 4.648.257

Besluit: 1 ambtenaar voor 37.185 rechtsonderhorigen.

Het Hof van Beroep te Gent.

Aantal raadsheren	25
Aantal parketleden	18
Griffiers	20

Totaal 63

Het Hof is bevoegd door:	1.268.946	rechtsonderhorigen van de prov. Oost-Vlaanderen
	1.059.488	rechtsonderhorigen van de prov. West-Vlaanderen

Totaal 2.328.434

Besluit: 1 ambtenaar voor 36.820 rechtsonderhorigen.

Het Hof van Beroep te Luik

Aantal raadsheren	31
Aantal parketleden	17
Griffiers	27

Totaal 75

Het Hof is bevoegd door:	563.857	rechtsonderhorigen van de prov. Limburg
	1.611.709	rechtsonderhorigen van de prov. Luik
	218.257	rechtsonderhorigen van de prov. Luxemburg
	370.803	rechtsonderhorigen van de prov. Namen

Totaal 2.764.626

Besluit: 1 ambtenaar voor 28.860 rechtsonderhorigen!

Het erge is, dat men bij voorbaat kan gissen dat het zó zal uitvallen!!

Het Hof van Beroep te Brussel.

Eindelijk een woord over de innerlijke dienst-ordering van het Hof van Beroep te Brussel.

Het Hof is samengesteld uit:

20 gewone kamers
1 kamer voor jeugdmisdrijven
1 kamer voor toekenning van kosteloze rechtspleging.

22

In tien kamers wordt van de magistraten gevegd dat ze tweetalig zouden zijn (Frans en Nederlands).

In de resterende twaalf moet de magistraat slechts één taal beheersen. Welke?

De Nederlandse in twee kamers.

De Franse in de tien overige kamers.

De disharmonie is opvallend sterk en brutaal-ergerlijk. Er is méér.

In de tweeëntwintig kamers zetelen 90 magistraten.

Van die negentig moeten er 41 tweetalig zijn
mogen er 41 uitsluitend Franstalig zijn
mogen er 8 uitsluitend Nederlandstalig zijn
(in feite zijn ook deze acht op één
na „officieel” tweetalig).

Wedde en waardigheid zijn dezelfde, ook voor wie behoort tot het soort dat ééntalig Frans van uiting is.

De Vlaamse tweetaligen leveren ook daar, voor gelijke wedde, een dubbele taalprestatie. Distributieve rechtvaardigheid is iets anders.

Tot slot een woord omtrent de povere cijfers van de twee Nederlandstalige kamers.

Wij verwijzen naar het reeds vermeld aantal rechtsonderhorigen van het Brusselse Hof: 4.648.257.

Hoeveel daarvan zijn Franstaligen? Hoeveel Nederlandstaligen?

Volgende berekeningen kunnen worden uitgevoerd:

zijn Nederlandstalig: de rechtsonderhorigen van de provincie Antwerpen, die van het arrondissement Leuven, en voor tenminste 1/3 de bewoners van het arrondissement Brussel.

In cijfers uitgedrukt:

Antwerpen	1.419.405	rechtsonderhorigen
Arr. Leuven	346.720	rechtsonderhorigen
Arr. Brussel	469.220	rechtsonderhorigen (zijnde 1/3 van 1.950.779, de N.V. statistiek konden we niet onderzoeken).
	2.235.345	

zijn Franstalig: de rechtsonderhorigen van de provincie Henegouwen, die van het arrondissement Nijvel en voor 2/3 de bewoners van het arrondissement Brussel.

In cijfers uitgedrukt:

Henegouwen	1.273.284	rechtsonderhorigen
Nijvel	196.642	rechtsonderhorigen
2/3 Brussel	838.440	rechtsonderhorigen
	2.308.386	

Besluit:

Het Nederlandstalig diploma van doctor in de rechten wordt sinds decennia, in een dergelijke „dienstordening” op de meest aanmatigende wijze door het anti-Vlaamse beleid, met een schandelijk misprijzen bejegend.

Recentere gegevens leren ons dat één Nederlandse kamer méér werd in het leven geroepen en dat er ook één tweede houder van een Nederlands diploma werd benoemd...

Maar deze konstataties veranderen heus niet veel aan het totaal beeld!

Het hoeft verder geen betoog om te doen uitkomen, hoe in een dergelijke sfeer de Nederlandse cultuur onleefbaar is!

11 juli 1966 in Antwerpen

Meester Lode Craeybeckx, burgemeester van Antwerpen, lid van het Verbond van Vlaamse Academics, sprak in zijn stad op 11 juli 1966 tot duizenden. (Een zovelen hadden met spijt geen zitje gevonden in de Elisabeth-zaal van het Dierentuin-kompleks).

Zeër rijk was de inhoud van die Guldensporen-rede; liefst mochten we hier de gehele toespraak onder de ogen van onze leden brengen. Helaas, de beperkte ruimte van ons blad noopt tot plukken van enkele passussen, waarvan de inhoud wel gaarne door onze leden zal worden geassimileerd. Wijzelf zorgden voor ondertitels.

Burgemeester Lode Craeybeckx contra „de oude Tante”.

Stadgenoten, verleden jaar hebben we deze zelfde plaats een hartig woord gesproken over Brussel. De volgende dag konden we daarover in een eerbiedwaardig oud, zéér oud, fransschrijvend dagblad der hoofdstad een scherp afkeurend artikel lezen. „Le bourgmestre d'Anvers s'en prend vertement à Bruxelles. Il apporte de l'eau au moulin des séparatistes”.

Wat zeggen wil dat we hier een blaadje voor de mond hebben genomen, om te zeggen dat het in Brussel gevolgde beleid tot de verdeling van de Vlaamse taal en cultuur leidt, en dat door zó te doen, Brussel bezig is zich minder en minder waardig te tonen zich de hoofdstad van dit land te noemen, dit gehele land, Vlamingen zowel als Walen.

Natuurlijk hebben wij, door zó te spreken als we deden, ons slechte vaderlanders getoond: il porte de l'eau au moulin des séparatistes. Wat zeggen wil dat wij koren brengen (hun koren is water) op de molen der separatisten. Wij zijn het dus die de eendracht in dit land in gevaar brengen.

Mag ik de bekoorlijke oude dame vragen of de eendracht onder Belgen ermee gediend is wanneer vaderlandsliefde zó begrepen wordt dat er met fanatieke ijver naar gestreefd wordt van de hoofdstad van een land met twee culturen en twee talen een volledig Franse stad te maken, la première ville française d'Europa après Paris?

Dat was dan wel het moment, voor de Tante die zo aandachtig waakt op de eendracht in dit land om een artikel te publiceren met de titel „Ecrasez l'infâme”: Want hij was het dan wel, die zulk parool uitvond en lanceerde, die koren op de molen stortte van wat de oude Tante separatisten noemt. En dat is in hare ogen zeker wel alwie kranige Vlaamse strijd voert.

„Case francophone”!

Wat verdiende het duistere genie dat zulke vergiftende leuze in de openbare opinie slingerde anders dan een klinkende afstraffing, juist namens de heilige eendracht, die de oude Tante tranen van treurnis kost, telkens wanneer de Vlamingen de hun toekomstige plaats opeisen, in dit land, te beginnen met deze hoofdstad?

De lieve Tante die blijkbaar een vaderland met enkele richting huldigt, kittelorig als 't om Vlamingen gaat, hardhorig wanneer strijdleuzen in de ruimte worden geslingerd die voor de Vlamingen een vernedering en een uitdaging zijn, moge het vernemen, wat we haar en haarsgelijken nu eens te meer verzekeren: de tijd is uit waar het Vlaamse volk zich dergelijke laaghartige insulten laat welgevallen.

Niet gediend met wraakoefeningen als we kortgeleden nog moesten aanschouwen, dat het genoeg is dat mannen, echte mannen, die respect verdienen voor hun moed en hun rechtvaardigheid, waar zij aan de macht gekomen, voor gelijkheid in de verdeling der hoge posten in dit land zorg hebben gedragen, in een staatsdienst waar een wraakroepende afwezigheid der Vlamingen heerste (en nog grotelijks heerst tot vandaag) genoeg dat zij wetten ondertekenden waardoor een eerlijke poging werd gedaan om evenwichtiger verhoudingen tussen Walen en Vlamingen, en beter waarborging der Vlaamse rechten in de hoofdstad te scheppen, genoeg was dat om echte wraakoefeningen tegen hen te zien plaatshebben, 't zij dat het om een strijdende Vlaming of een rechtvaardig francofoon ging die alleen meer eendracht en rechtvaardigheid beoogde, wraakoefeningen op deze personen, zo erg, zo doeltreffend dat het een wonder mocht heten zo niet een einde aan hun politieke carrière werd gesteld?

Misschien lezen we nu wel morgen of overmorgen dat Tante andermaal bittere tranen schreit, omdat wij zo „vertement” de dingen zeggen zoals iedereen wéét dat ze zijn. Men zou wel gaan denken dat de waarheid soms een paspoort nodig heeft met een visum van de eerbiedwaardige Tante, om de poorten der hoofdstad binnen te gaan.

Ik vraag het u, wat is dan onze hoofdstad Brussel, die in de geest en de bedoeling van al te talrijke fanatiekelingen al te lang moet wachten op het geluk zich in heel haar uitgestrektheid „oase francophone” te mogen noemen, wat is zij anders dan een Vlaamse, een oorspronkelijk volledig Vlaamse stad? Al wie in de hoofdstad

komt, en ogen heeft om te zien en oren om te horen, merkt het aan alles wat in die stad duurzaam is en van oorsprong getuigt. Zijn alle plaatsnamen niet Vlaams? Molenbeek, Etterbeek, Schaerbeek, Elsene, Vorst, Watermaal, Bosvoorde, Oudergem, noem maar op, 't zijn alle Vlaamse namen. Tot zelfs het olijke manneke dat het volk zich tot symbool koos, draagt met ere, een Vlaamse naam, die van Breugelse echtheid, die van oorsprong getuigt.

Hoofdstad Brussel, wurgster van het Vlaamse wezen.

Geachte vergadering, 17% der kinderen die door Vlaamse ouders naar de school worden gestuurd in deze van oudsher doorvlaamse stad, krijgen nog onderwijs in de taal van diegenen uit wie zij gesproken zijn. 24% der ganse bevolking vindt nog de moed bij volkstelling te verklaren: Vlaams in mijn taal, Nederlands. 66% waren ze bij de eerste volkstelling die plaatshad in de hoofdstad, in 1848.

We horen nog de onheilspellende, de bedroevende woorden die klonken uit de mond van onze leiders, 30, 40 jaar geleden. De hoofdstad gaat de fatale weg op. Zij is een machine van ontvlaamsing van de Vlaming die er wonen gaat.

De cijfers bevestigen hoezeer zij, die helderzienden, onze leiders van die jaren, gelijk hebben gehad, ons te waarschuwen dat de strijd lang zou zijn, lang zou moeten zijn, verbeteren en verbitterd, zo we Vlaanderen niet naar de totale nederlaag in 't hart van ons land willen zien gaan, in de hoofdstad die nochtans de fierheid zou moeten dragen, ook voor de wereld te getuigen van die hoge, die onsterfelijke Vlaamse cultuur, ware 't alleen maar de architectuur, de beeldhouwkunst, de schilderkunst die een internationale taal spreekt, voor ieder mens verstaanbaar. De taal der supreme schoonheid zelf. Want is er één tempel de kunst gewijd op dit wereldrond, die zich niet arm en beroofd voelt, zo hij niet roemen kan op de aanwezigheid, in die tempels der hoogste waarden, van meesterstukken, geschapen in dit kleine stukje grond dat Vlaanderen heet? Brugge, Gent, Antwerpen, Leuven, en voorwaar óók Brussel, toen het nog ten volle Vlaams was?

We weten wel hoe 't werk van ontvlaamsing zich aan de Vlaming in Brussel voltrokken heeft. Als economisch zwakke, als cultureel kwetsbare, weerloze haast, is hij er gekomen, arbeid zoekend, — alles wat het teken van macht droeg, politieke, financiële, sociale, alles waarvan het heil van een nieuwgekome afhing, zijn aanvaarding onder medeburgers; voor hem en voor zijn kinderen, zo deze vooruitgang wilden maken in die wereld, — dat alles was Frans, eiste verfransing.

Weinig eervol is het zulke weerloze, onbeschermd, zijn hoogste goed, zijn diepste persoonlijkheid, te ontroven waar hij een zwakke is, een arbeider meestal, die om den brode vechten moet.

Hij is vrij zijn kinderen te sturen naar de school die hij wil, zegt men schijnheilig.

Ach ja wat rijke vrijheid! Dezelfde vrijheid van de huisvader die niet zolang geleden werd ingeroepen om de arbeid te verdedigen van kinderen die in werkhuisen en fabrieken ploeterden, in plaats van naar school te gaan: de familievaarders waren immers vrij het

karig loon dat zij hun betaalden aan te vullen met de arbeid van hun kinderen, tien of acht jaar oud?

'We weten niet hoeveel kinderen van Vlamingen dank zij die gezegende vrijheid naar Franse scholen werden en worden gestuurd, om dáár, bijna steeds reddeloos, ontvlaamst te worden.

Maar de mannen die wij eren, de Edgard van Cauwelaerts, de Roossens, de Fayats, die de strijd, het haast desperate strijden, zeggen het ons: het is de hoogste tijd zo gij wilt, gij in de rest van Vlaanderen, dat niet alles hier ten onder gaat.

Steun de strijdende Verenigingen in Brussel!

In 1954, op de Grote Markt, hebben we 't elkaar gezegd: Wij zullen Brussel niet loslaten.

Vandaag, zo is mijn overtuiging, moeten we méér zeggen. Wij zullen de Vlamingen van Brussel helpen, bijstaan in hun strijd.

Overreding is nodig, het goede woord in Brussel gaan dragen van Vlaming tot Vlaming, geld is nodig zodat wij moderne middelen, grootscheepse publiciteit voor het werven van Vlaamse scholen in Brussel kunnen voeren.

Voorwaar, het is onze plicht. Wij moeten de koppen bij elkander steken, en beramen wat we doen.

Zeer waarschijnlijk vindt de oude Tante het eens te meer weinig hoffelijk wat we hier gezegd hebben.

Ze mag het weten. Boven hoffelijkheid stellen we moed en waarheidsliefde. Verleden jaar hebben de Brusselse Vlamingen wat hier gezegd werd onder elkaar in druk verspreid.

Dat was het wat we op prijsstellen: hun onze solidariteit te betuigen, deze dapperen die vechten in de voorposten.

Wij en het Hoger Onderwijs in vreemde Taal te Antwerpen

Stadgenoten, de uitdrukkelijke wens van ettelijken onder u is dat hier zou worden duidelijk gemaakt welke houding wij aannemen ten aanzien van hoger onderwijs in een andere taal dan de volkstaal. Daarover gaan we klaarheid verschaffen, zover als in een vergadering als deze dit mogelijk en gevoeglijk is, en namelijk niet door de vraag te veralgemenen tot principiële verklaringen, maar door een relaas van de feiten.

Exact zeven jaar geleden bezat onze stad, buiten de Handelshogeschool voor Juffrouwen, twee instellingen van hoger onderwijs: de Rijkshandelshogeschool en de St.-Ignatius Handelshogeschool. Beide waren tweetalig.

In het jaar 1959 maakten de Eerwaarde Paters bekend dat van het toen ingaande studiejaar af door de Handelshogeschool St.-Ignatius geen eerstejaarsstudenten meer zouden ingeschreven worden voor de Franse afdeling. Voor de afgestudeerden van vroegere jaren werd verdere opleiding verzorgd, totdat, bij de opening van het academiejaar 1961/1962 de Franse afdeling opgehouden had te bestaan.

Hierdoor was, zo meen ik te mogen en te moeten zeggen, door het Instituut St.-Ignatius op een gedenkwaardige wijze een rechte lijn doorgetrokken, en een heilzaam voorbeeld gegeven: volkstaal, onderwijstaal.

Aanbevolen voor:

KREDIET
BELEGGINGEN
VERZEKERINGEN

Ondern. beheerst door K.B. van 15 dec. 1934

Gesticht in 1917

Guldenvlieslaan 83 - Brussel 6

N.V. CENTRALE HYPOTHEEK- EN VERZEKERINGSKAS

Alg. Beheerder: E. F. BRIEVEN

Wat nu de Rijkshandelshogeschool betreft, zij was mede door dit gebeuren, in alle scherpste voor de vraag gesteld.

Het zal wel overbodig zijn te betogen hoe de stad Antwerpen het probleem is tegemoet getreden: de Vlaamse overtuiging van de Antwerpse stadsbestuurders is duidelijk genoeg gebleken bij elke gelegenheid waar het zaak was daarvan te getuigen en daarnaar te handelen.

In de beheerraad der Rijkshandelshogeschool vertegenwoordigd door de Burgemeester, van rechtswege voorzitter, en door twee Heren Schepenen, waren de leden van het stadsbestuur evenals de andere leden van de beheerraad voor het feit geplaatst, dat het statuut der Rijkshandelshogeschool, bij wet ingesteld, slechts bij wet kon worden veranderd. Derhalve kon een oplossing alleen van het Parlement worden verwacht en kon alleen gerekend worden op een algemene wettelijke regeling van het gebruik der talen in het onderwijs, die mogelijk zou maken naar een formule te gaan met eentaligheid als grondslag.

De gelegenheid een besliste stap in deze richting te doen is ingetreden door de wet van 2 augustus 1963. Artikel 4 van deze wet bepaalt immers: de onderwijstaal is het Nederlands in het Nederlands taalgebied, het Frans in het Frans taalgebied. Het was niet duidelijk of dit al dan niet, zoals sommigen beweerden, alleen op het lager onderwijs sloeg. Niettemin is het op dit algemene beginsel door de wetgever gesteld, dat we ons gesteund hebben om, met instemming van de toenmalige Minister van Nationale Opvoeding, de heer Janne, als regel te stellen dat de Franse afdeling, welke nog steeds door geen wettelijke bepaling was afgeschaft, voortaan uitsluitend toegankelijk zou zijn voor buitenlanders en voor zulke landgenoten, die een getuigschrift van franstalig middelbaar onderwijs zouden voorleggen, bovendien buiten het nederlandstalig gebied woonachtig zouden zijn, en tevens niet het Nederlands als moedertaal zouden hebben.

Deze regeling had voor gevolg dat zodra de franstalige afdeling voor Vlamingen afgesloten was, zij verder bijna uitsluitend door buitenlanders is bezocht geworden, slechts door enkele in het andere landsgedeelte woonachtige landgenoten, houders van een franstalig middelbaar diploma. Praktisch had, behalve voor buitenlanders, de Franse afdeling haar betekenis verloren, toen de wet van 9 april 1965 het Rijksuniversitair Centrum Antwerpen heeft opgericht, de Rijkshandelshogeschool daarbij ingelijfd als Economische Faculteit.

Aangezien dezelfde wet beschikt dat de onderwijstaal en de bestuurstaal voor het Universitair Centrum het Nederlands is, komt de kwestieuze Franse afdeling volledig te vervallen.

Conclusie: op zeven jaar tijd is een volstrekt nieuwe toestand geschapen. Het Antwerpse onderwijs, van laag tot hoog, officieel of door de Staat erkend en gesubsidieerd, geschiedt op grond van het beginsel, Nederlands onderwijs in Nederlands taalgebied.

De betekenis en de draagkracht van deze feiten meet men eerst af wanneer men nagaat waar we vandaan komen. Al wat hoger onderwijs was in onze stad, namelijk onderwijs in handelswetenschappen, was 34 jaar geleden volledig franstalig. Het is eerst in 1932 dat beide genoemde handelshogescholen een nederlandstalige afdeling hebben ingericht.

Hieraan ziet men dat de Vlaamse Beweging niet vruchteloos wordt gevoerd.

De Goede Wil van de mensen

Ik sluit hierbij aan om het volgende te constateren:

1°) 30 jaar geleden en alle vorige tientallen jaren heeft ons hoger onderwijs krachten gevormd voor het bedrijfsleven, die uitsluitend met de vaktaat van de bedrijven waarvoor ze bestemd waren vertrouwd waren in de Franse taal. Wat zonder dan dat we met verfranste bedrijven te doen hebben wanneer onze onderwijsinstellingen zelf mensen afleveren die niet in staat zijn (behoorlijk) over hun vak te spreken noch te schrijven in de Nederlandse taal? Zoals ook het geval zou zijn met ingenieurs, die straks in onze universiteit Franse opleiding zouden krijgen. Hun komst in

de bedrijven alléén al heeft tot gevolg dat hun werkgenoten tot het gebruik der Franse taal genoodzaakt worden.

2°) De uitsluitend nederlandstalige vorming van leidende krachten voor de bedrijven is gericht op de consequentie dat deze bedrijven nederlandstalig worden. In andere woorden, willen we Nederlands in de bedrijven, dan moeten we een nederlandstalige vorming geven aan degenen die wij voor de hogere kaders in deze bedrijven opleiden.

Het is de logische toepassing van het principe, in alle moderne landen aangenomen, dat het onderwijs moet aangepast zijn aan het bedrijfsleven, en omgekeerd.

Weliswaar hebben de wettelijke beschikkingen van 2 augustus 1963 aan de bedrijven in het Vlaamse deel van het land verstrekkende gebiedende verplichtingen opgelegd wat het gebruik der gebiedstaal betreft.

Maar, wat vermag de wet zonder de goede wil van de mensen? Zonder mensen die uit hoofde van hun opleiding, de aangewezen mannen zijn om de wet tot levende werkelijkheid te maken?

Het is wel nodig hier de grote verdienste te huldigen van instellingen als het Vlaams Economisch Verbond, de Economische Raad voor Vlaanderen die de tijden rijp hebben gemaakt voor concrete verwezenlijkingen op het terrein van de zo nodige vernederlandsing der bedrijven. We zeggen zo nodige, we zijn immers het enige moderne land ter wereld waar de leiding van bedrijven zich van een andere taal bedient dan die van de mensen die er werken.

Stadgenoten,

Deze ochtend heeft de heer Schandevyl, Voorzitter van het Verbond van Vlaamse Cultuurverenigingen, ten overstaan van de leiders van die verenigingen, verklaard dat de Vlaamse Beweging aanzienlijke winstpunten boekt.

Ik meen te mogen besluiten met deze woorden te onderstrepen.

Nog is er veel te veroveren.

Laten we daarom eendrachtig zijn, mijden we scherp de tweedracht die zo dikwijls Vlaanderen geschaad heeft.

Mogen we zo, tezamen, naar het woord van de dichter, Vlaanderen schoner en sterker maken.

Dit had ik u te zeggen op deze 11de juli.

Ik wens u verder een aangename besluiting van deze schone feestdag.

Burgemeester Lode Craeybeckx.

Universitaire problemen

Op zondag 6 november 1966 te 10 u. 30 wordt door het Vlaams Geneesherenverbond in het kader van de najaarsvergadering een studiedag gehouden met als tema: „Het Nederlandstalig Universitair onderwijs in België”.

Spreekers: Prof. A. Gerlo over de Vrije Universiteit te Brussel (V.U.B.);

Prof. Z. van Hee over de Katholieke Universiteit te Leuven (K.U.L.)

Plaats: „Vlaamse leergangen”, Boekhandelstraat 9, Leuven, tel. 016 - 29051.

Alle belangstellende V.V.A.-leden zijn hartelijk welkom.

Lidmaatschap

Mogen wij U, bij de aanvang van het academisch jaar, herinneren aan de hernieuwing van het lidmaatschap?

Al onze leden ontvangen geregeld NEERLANDIA en het MEDEDELINGENBLAD.

De jaarlijkse bijdragen werden als volgt vastgesteld:

Leden 200 fr.

Steunende leden 500 fr.

Pas-afgestudeerden (gedurende de eerste twee jaren) . 50 fr.

Postrekening nr. 4292.38 t.n.v. Verbond der Vlaamse Academi, Brussel.